

Константин Величков

Залиби Рада

Залиби Рада младо войниче,
либи го Рада и се земаха.
Войниче младо на бой отиде;
Рада саминка по двори ходи,
по двори ходи и жално плаче.
Отде я зачу сиво славейче;
славейче сиво в градинка пее,
в градинка пее и Ради дума:
„Не рони, Радо, тез жални сълзи;
твоего либе войвода стана,
десет му пъти име порасна,
име порасна по всички земи,
земи християнски и агарянски.“
Весела Рада по двори ходи,
по двори ходи и песни пее.
Отде я зачу черен ми гарван;
черен ми гарван над двори грачи,
над двори грачи и Ради дума:
„Я не пей, Радо, тия ми песни,
вчера е, Радо, къде пладнина
битка станала, твоего либе
куршум невиден в гърди го рани,
в гърди го рани, та го умори.“
Отиде Рада при стара майка
и дума дума що е станало
с вярно ѝ либе, с левент гидия;
хем дума дума, хем сълзи рони.
Що ми е била майка сърцата!
„Сълзи не рони – Ради говори, –
защо тъй, Радке, седиш да плачеш?
Юнак си мъжа, Радке, имала,
каквито други не са имали;
юнашко сърце кат него имай,
народ за него песни ще пее,
песни ще пее и ще го хвали;
а ти ми, Радо, потайно плачи,
но сълзи други да ти не види,
а всеки тебе като погледне,
да ти завиди, дума да каже:
«Защо ли няма много такива
жени сърцати като таз Рада!

В млади години смърт я отдели,
смърт я отдели от мъж юнака,
а тя не плаче, сълзи не рони,
кандило пали, богу се моли
мъже такива много да дава,
та България славна да сторят,
слава да види всички народи
кога за нея дума си думат,
хвала да дават, поклон да чинат!»“

София, 1886

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6327>]